

У Технічному коледжі Тернопільського НТУ імені І. Пулюя вже доброю традицією стало використання часу Великого посту для духовного зростання. Ось і першого квітня цього року профспілковий комітет навчального закладу організував з цією метою поїздку до відомих не тільки на Україні історичних місць Підволочиського району нашої області.

Перша зупинка була в с. Колодіївка. Там ми помолилися в церкві [святого Дмитрія](#) та зцілилися водами з джерела [Пресвятої Богородиці](#)

А далі вирушили на південний схід. Невдовзі нас вітало майже п'ятисотлітнє містечко Скалат, розташоване недалеко біля підніжжя Медоборів.

Ось вони, башти замку, зведеного у формі неправильного чотирикутника в заплаві річки Гнилої 1630 року коштами польського феодала Кшиштофа Віхровського. Бачив замок і полки Максима Кривоноса, протистояв штурму військ Яна Собеського - майбутнього польського короля, пережив лихоліття Першої та Другої світових воєн, не раз був поруйнований, та повставав знову, а зараз проводиться його реконструкція як філії [Національного заповідника «Замки Тернопілля](#)
».

Не менш сильне враження на нас справив і Скалатський костел. На жаль, Маріяцький храм початку XIX століття був підірваний у [1950](#) -х роках перед візитом в край [Микити Хрущова](#)
Відбудували костел на старому фундаменті вже в роки незалежності України.

У центрі [Скалата](#) звертаємо за вказівником на Підволочиськ і через деякий час потрапляємо в Старий Скалат. Минаємо яскраво-жовтий костел святого Якуба Стрепи

та неподалік скромної мурованої церкви святих Косми і Дем'яна знаходимо Обласний меморіальний музей-садибу Леся Курбаса, геніального режисера і реформатора українського театру, 125 років з дня народження якого світова громадськість відзначала 25 лютого цього року. Хоча Лесь народився в [Самборі](#), рідною домівкою йому стала саме ця парафіяльна оселя діда, у якій хлопець жив у 1893-1908 роках. Про це та багато-багато іншого нам розповіла директор музею Ольга Петрівна Васишин, проводячи неймовірно цікаву екскурсію п'ятьма залами садиби.

А далі мандруємо на північ. Полупанівська Свята гора завжди готова вислухати наші молитви. Тут майже туляться один до одного костел святого Йосифа і церква Святого Духа. Ми йдемо на Хресну дорогу й, незважаючи на холодну, з пронизливим вітром погоду, проходимо всі її стації... Чи не цього чекали наші нетлінні душі?..

На жаль, час повертатися додому. Та робимо ще одну коротку зупинку в с. Кам'янки, щоб віддати шану Ярославові Стецьку, вірному синові України, активному діячу ОУН. До сторіччя з дня його народження (19.01.1912р.) саме в Кам'янках було відкрито пам'ятник авторові націоналістичної, державницької і політичної доктрини побудови незалежної української держави.

Поїздка позаду, та жоден її учасник не залишився байдужим. Втому переборює якась дивна легкість, адже мозок сьогодні отримав поживу для роздумів, а душа сповнилася життєдайним світлом.

До нових мандрівок!

Тетяна Бойчук